

[Lysholm Christensen]

Men det gør selvfølgelig indtryk på os, når der bl.a. fra kirkelige kredse er kommet indsigelser på dette punkt. Det gør indtryk, når man siger, at vi ikke kan være sikre på andet, end at disse hjemsendte folk bliver sendt til fronten i Bosnien. Derfor har vi overvejet sagen på ny og vurderet, om vi nu også er retfærdige og humane nok i behandlingen af disse desertører. Vi finder det ikke bevist, at retstilstanden er tilsidesat i disse sager; vi må altså sige, at vi har tillid til de oplysninger, vi har fået, og til de afgørelser, der er truffet, og på den baggrund kan vi ikke støtte den dagsorden, som er fremsat af fru Ebba Strange.

Vi vedstår altså fortsat den danske asyllovgivning, og når vi – for lige at vende tilbage til den nævnte dagsorden – ikke kan stemme for den af fru Ebba Strange foreslåede dagsorden, er det ikke, fordi vi er bange for at åbne en ladeport for en stor gruppe af folk, som påberåber sig at være desertører, men fordi vi har tillid til den sagsbehandling, der har fundet sted; vi har tillid til den individuelle sagsbehandling, som man har foretaget.

Vi følger sagen nøje fremover. Forholdene kan jo ændre sig til det værre for de hjemsendte, og sker der ændringer, som berettiger til, at vi tager sagen op til revision, er vi parat til at genoverveje sagen; men vi finder ikke, at på det nuværende grundlag er behov for det.

Så vil jeg også understrege et andet moment, og det er spørgsmålet om en fælles holdning til disse sager i hele EU-området. Det er uheldigt, at man i de forskellige lande i Unionen har forskellig holdning, praksis og administration. Der må gøres en kraftig indsats for at få en fælles administration og fælles holdning til disse specielle sager.

Vi støtter naturligvis den af fru Dorte Bennedsen foreslåede dagsorden.

Anker Jørgensen (S):

Jeg vil straks meddele, at jeg ikke kan stemme for den af et bredt flertal stillede dagsorden. Jeg vil sige, at det er en dagsorden, der i og for sig er god, den er velafbalanceret, og der er ikke noget i den, der er direkte forkert, men der står intet om det, der er det egentlige problem, det, som er debatteret her i Tinget i dag.

Jeg synes, debatten har vist – har afsløret, om man vil – at der er et hul eller måske rettere sagt en stopklods, der lidt for entydigt kan

bremse for at give asyl, hvis der alene er tale om, at man ikke vil deltage aktivt i krig. Det synes jeg nok er en skavank. Men jeg vil gerne sige, at det er en svær sag, og der er ingen tvivl om, at Flygtningenævnet altid vil have svært ved at vurdere disse mange ting: hvornår det individuelt kan være rimeligt at støtte et krav om asyl fra et menneske, som faktisk ikke ønsker at være aktiv i krigen.

Jeg vil også sige, at når et menneske i Bosnien-Hercegovina, Serbien, Montenegro, eller hvor det nu kan være, presses ind i at være krigsdeltager, og hvis vedkommende føler, at det er meningsløst at deltage i en sådan krig, føler, at det er det rene galimatias, ja, så er der ikke noget mærkeligt i, at et sådant menneske flygter til Tyskland eller til Danmark eller til et andet sted. Og det er min mening, at så bør vi i hvert fald give ham et midlertidigt ophold af humanitære grunde. Det må blive en praksis, der ikke er så fremmed for os, som man kan få indtryk af at den er, når man hører debatten i dag.

Jeg vil sige, at der bør ske en individuel behandling. I den retning er jeg også enig i den dagsorden, der er lagt frem. Det er klart, at man skal kunne sandsynliggøre, allerhelst bevise, at der foreligger en sådan tvingende grund, altså noget med, at man vil blive presset ind i krig, hvis man ikke flygter.

Jeg håber og ønsker, at der vil udvikle sig, jeg havde nær sagt en retspraksis, men jeg vil så nøjes med at sige en praksis, for nævnet er jo ikke en egentlig retsinstans, og at denne praksis kan virke i retning af mere forståelse for, at også ikkekrigsdeltagelse kan være et argument for at få opholdstilladelse eller måske endda asyl. Jeg siger altså ikke, at alle automatisk kollektivt skal have en ret til at få asyl, men jeg siger bare, at det bør også være et vigtigt element i de afgørelser, i de overvejelser, der finder sted, inden man meddeler resultatet.

Jeg mener, at det, man kan frygte, er, at de forsikringer om, at der intet – eller næsten ingenting – sker, kommer fra folk, der måske repræsenterer et eller andet i et stort, splittet land, der er i opløsning, og ingen kan sige noget om, hvor pålidelige sådanne oplysninger er; jeg er derfor tilbøjelig til at tro, at vi meget nemt kan komme til at diskutere præcis det samme som i dag, men med en anden holdning, i løbet af måske tre måneder eller et halvt år.